

Morzsák a korinthusi levelezésből

34. NYITOTT AJTÓ ÉS NYUGTALANSÁG

„Amikor pedig megérkeztem Tróászba Krisztus evangéliumának hirdetésére, bár az Úr kaput nyitott előttem, ¹³nem volt nyugalma lelkemnek, mivel nem találtam Titusz testvéremet. Ezért elbúcsúztam tőlük, és elmentem Macedóniába.” (2Kor 2,12-13)

Ha máshonnan nem, ebből a versből nyilvánvalóan látszik: Pál egy pillanatig nem állította magáról, hogy mindig, minden körülmények között győzedelmes keresztény lett volna. Vagy mégis? Éppen a következő versben ezt írja: „De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.” Diadalra vezet – vagy más fordítás szerint: dicsőséges körmenetben demonstrálja győzelmünket. Ez a győzelem azonban nem Pál győzelme, hanem Krisztusé. Arról van szó, hogy Pál erőtlenség bizonyult Troászban, Krisztus ereje által mégis győzött. A végső győzelmünkbe tehát be van kalkulálva saját erőtlenségünk is, keresztény életünk azon epizódjai, amikor nem tudjuk végrehajtani Isten akaratát.

Mi történt Troászban? Isten ajtót nyitott Pál előtt az evangélium hirdetésére, Pál mégsem ment be rajta. Lehetősége nyílt arra, hogy hirdesse az evangéliumot, ő mégis elbúcsúzott és továbbállt. Miért? Mert nem volt nyugalma a lelkének. Tele volt a korinthusiak iránt érzett aggodalmakkal, fájdalmakkal, félelmekkel. A szíve túlságosan telve volt, nem volt kész arra, hogy újabb terheket vegyen magára. És Titusz sem volt vele, hogy bátorítsa, együtt imádkozzon vele, magára vegyen valamit ezekből a terhekből.

Két tanulságot szeretnék megnevezni ebből az esetből. Az egyik – a nyilvánvalóbb – az, hogy szükségünk van egymásra. Senki, még a legnagyobb teherbírási apostol sem tud egyedül minden helyzetben helytállni. Mindannyiunknak szükségünk van a testvérek jelenlétére, bátorítására, segítségére. Vajon hány ajtó nyílik hiába amiatt, mert magukra hagyjuk Isten szolgálóit, amikor segítségre van szükségük? A másik tanulság ennél is lényegesebb. A kihagyott lehetőségek, erőtlenségünk nyilvánvalóvá válása ellenére kijelenthetjük, hogy Krisztus ereje *mindenkor* diadalra vezet bennünket! Isten szuverén úr, aki mikor ajtót nyitott Pál előtt, azt is tudta, hogy Pál *nem fog bemenni* azon az ajtón. Tudta, hogy Pál erőtlen lesz a feladathoz. Valószínűleg célja volt ezzel. Bebizonyította, hogy csak Krisztus ereje által ad győzelmet, önmagában még Pál apostoli karizmával felkent buzgósága sem elég akaratának teljesítésére. A diadal néha attól nagyobb, hogy erőtlenségünk megmutatkozik egy nyitott ajtó előtt. Ilyenkor Pál egyszerűen csak Pál lesz, Isten viszont Isten. Feltárul a lényeges különbség, a boldogító különbség Isten és ember között. És ez diadalra vezető felismerés!